

Kelemen Lajos

Fejvadász

Föltűzve képed a falra,
az ernyőtlen lámpa mellé: mint térrajz
csata előtt –

ám ez olyan háború:
lopva egy
fejvadász szemléli jól rejtett,
gyöngye pontjaid – ő bámul képedre napokig,
még az ágyából is;

s a homályos szoba fönn az ötödiken
kivilágosodik ma éjszaka –

sűvít majd halántékdod felé megcímzett lövedék,

egy pillanat, s mind a világ,
szín, díszletezés
imbolyogva összeroskad benned,
a levadászott lélek,

s te hogy, hogy nem:
talpon maradsz mégis?

Gépek könyve: a húzópad

Hallasz majd belső hangokat –
mintha egy kapcsos
moccanna egy ernyedő csavar, mindegy,

lazán elnyújtózol,

hanyatt dőlve, mint kis filléres vénuszok –
mindjárt tárd, add át magad,
s meglátod, milyen az:

nőni, formád határainál
akár egy arasszal nagyobbak lenni –

hogy bentről
valami recsegés-ropogás összezavarja
a tiszta hatást?

nem, ez a feszülő váz hangja csak, hibáid
nyögése, ahogy
próbál roncs voltodból kivonni
a húzópad.

Hagymás István fotója